

Papież Franciszek

Chrześcijanie leniwi to chrześcijanie, którzy nie chcą iść do przodu, nie walczą o to, by świat się zmieniał, nie dążą do nowego – do rzeczy, które służyłyby wszystkim. Stanęli w miejscu, znalazłszy w Kościele dobry „parking”. I mam na myśli wiernych świeckich, księży, biskupów... Wszystkich. Bo jednak są chrześcijanie, którzy się zatrzymali. Kościół niby chroni ich życie. Idą do przodu, ale ze wszystkimi możliwymi zabezpieczeniami. Ci chrześcijanie, którzy się zatrzymali, przypominają mi o tym, co mówili dziadkowie, kiedy byłem dzieckiem: „Uważaj, bo woda, która stoi i nie płynie, pierwsza się zepsuje”.

Fragment homilii wygłoszonej podczas Mszy św. 17.01.2017 †

Ks. abp Tadeusz Kondrusiewicz

Trzeba pamiętać, że nawrócenie to odwrócenie się od grzechu. Jednak nie sprowadza się ono wyłącznie do uświadomienia sobie własnej winy i do żalu za uczynione zło – jest to tylko jeden z aspektów. W swojej istocie nawrócenie oznacza przemianę serca, wyrzeczenie się egoizmu i zwrócenie się do Boga.

Gorzkie łzy i przeprosiny to jeszcze nie nawrócenie, gdyż jego łasce zawsze towarzyszy radość i pokój. Dlatego nawrócenie nie powinno kojarzyć się z uczuciami negatywnymi, takimi jak poczucie winy, niechęć do samego siebie, smutek, przygnębienie itd. Jest ono owocem spotkania z Chrystusem. Prowadzi do pełnego zrozumienia

tego, czym jest grzech, a czym są Boże miłosierdzie i miłość. Do takiego nawrócenia nawołuje Maryja w swoim orędziu fatimskim, abyśmy mogli – jak mówi Jezus – miłować Pana Boga całym swoim sercem, całą swoją duszą, całą swoją mocą i całym swym umysłem, a swego bliźniego jak siebie samego (por. Łk 10, 27).

Fragment listu pasterskiego na 2017 rok.

Ks. bp Antoni Dziemianko

Życie konsekrowane znajduje się w samym sercu Kościoła jako element mający fundamentalne znaczenie dla jego misji, gdyż wyraża samą istotę powołania chrześcijańskiego i dążenie całego Kościoła-Oblubienicy do zjednoczenia z jedynym Umiłowanym (por. Vita consecrata).

Historia Kościoła świadczy o tym, że zawsze są ludzie, którzy za przykładem Marii z Ewangelii pragną wybrać najlepszą część (por. Łk 10, 42) – życie w czystości, ubóstwie i posłuszeństwie, aby z czystym i niepodzielnym sercem służyć Bogu i bliźnim. Naśladując św. Pawła, mogą oni powiedzieć: „Dla mnie bowiem żyć – to Chrystus” (Flp 1, 21). Doświadczenie pokazuje, że takie istnienie pozwala osiągnąć miłość doskonałą.

Fragment listu pasterskiego na Dzień Życia Konsekrowanego 2017 r.